

[Socialministeren]

vist til at løse deres pasningsproblem på denne måde, fordi der ikke er et tilstrækkeligt antal pladser i institutioner eller formidlet dagpleje. Her vil ophævelsen betyde, at ethvert check på, hvor egnede de private hjem er, opgives, ligesom der helt ses bort fra antallet af børn, der passes i hjemmet. Disse familiers situation ville med andre ord blive ret utryg. De måtte i givet fald tage til takke med, hvad der kunne tilbydes af pasningsordninger uden det minimum af sikkerhed, der ligger i kommunal godkendelse og tilsyn.

Det er næsten gribende at se fremskridtspartiet på barrikaderne for børnene i dette forslag, men i virkeligheden viser det sig, at børnene mest af alt bruges som rambukke i partiets særlige hetz mod pædagogerne, for at holde mig til et billede, hr. Thorndahl for nylig i et interview brugte om pædagogernes måde at anvende børnene på. Fremskridtspartiet viger i sin kamp mod denne faggruppe ikke tilbage for at tilskrive den de laveste motiver – det skal jeg vende tilbage til – men fremsætter også de mest skråsikre påstande om, hvad der er bedst for børnene, uden at der gøres noget som helst forsøg på en nærmere dokumentation. Således skulle erfaringerne meget tydeligt have bevist, at dagplejen så langt er at foretrække fremfor børnehaver og andre daginstitutioner. Forklaringen herpå er partiet derimod straks parat til at give. Dagplejeordningen er bedre bl. a. ved, som det siges, at det er erfarne mødre, der tager sig af børnene og ikke børnehaveseminarie-BUPL-medlemmers afsporede pædagoger, som ofte påvirker børnene til had mod det bestående samfund.

Hvis vi et øjeblik ser bort fra de til injurier grænsende bemærkninger om pædagogerne og fra spørgsmålet om, hvem der i vores samfund prædiker had, er der noget galt med logikken i denne påstand, medmindre det er partiets alvorlige mening, at man skulle blive mindre kvalificeret til at have med børn at gøre, hvis man supplerer sine erfaringer, der meget vel kan bestå i, at man selv har børn, med en 3-årig pædagogisk uddannelse.

Endnu et par frit svævende påstande vil jeg gerne pege på i bemærkningerne til dette uvederhæftige forslag.

For det første at dagplejemødrene i langt højere grad ser på børnenes tarv, hvor det for pædagogerne meget ofte skulle dreje sig om deres egne løn- og arbejdsforhold. For

det andet at der er langt mere skiftende pasningspersonale i daginstitutioner, hvilket også er med til at gøre børnene utrygge. Sådanne udsagn, der i bedste fald kan rubriceres som trosartikler uden dokumenteret belæg i virkeligheden, er det selvfølgelig fremskridtspartiets egen sag at gå ud fra, men når man ser på, i hvilken sammenhæng de fremsættes blandet op med sprogets mest nedsættende udtryk om en faggruppe, synes jeg, at det afsløres i al sin ynkværdighed, hvilket ærinde partiet er ude i med dette forslag.

Når jeg nævner dette, er det ikke for at svare igen på pædagogernes vegne eller tage stilling til deres måde at føre deres ting frem på. Det, jeg også ønsker med mit indlæg, er at tage kraftigst mulig afstand fra de hadske angreb, fremskridtspartiet sætter ind mod særlige grupper i befolkningen.

Tove Frederiksen (S):

Der er al mulig grund til at understrege socialministerens ord om negativiteten i dette lovforslag. Det handler om at ophæve § 63 i bilstandsloven, og det ville i givet fald betyde, at man klippede en af maskerne over i det sikkerhedsnet, bilstandsloven er med til at skabe i det sociale trykkesystem.

Hvis det ikke er en tilfældighed, at ingen af forslagsstillerne er medlem af socialudvalget, kunne man fristes til at bede en stille bøn for de 5 forslagsstillere ud fra den betragtning, at de ikke ved, hvad de taler om. Men de taler desværre om fremtidens Danmark, nemlig børnene, der har et enormt behov for den bedste start i tilværelsen, for at vokse op i trygge og harmoniske omgivelser, samtidig med at de bliver stimuleret til at klare skærene i samfundet på godt og ondt.

Nu tror man, at der kan spares nogle penge ved at undvære børnehaver, vuggestuer og andre former for daginstitutioner, og samtidig kunne pædagogerne komme ud i mørket. Det er et dårligt og et ondt forslag.

Det tilbud om varierede pasningsmuligheder, som er bygget op i kommunerne, og som tager individuelt hensyn til det enkelte barn og den enkelte familie, ville blive slået i stykker, hvilket understreges i en artikel i Politiken i dag.

Man skal ikke have megen fantasi til at regne ud, at dette forslag kan koste mange penge og, ikke mindre væsentligt, mange ne-